

statek, který na tento způsob má býti ochráněn. To však v tomto případě nelze tvrditi. U strany povinné nelze podle shora dotčených zjištění mluvit o ochraně hospodářské mohoucnosti, když již v červenci 1926 musila své živnosti, mandlování prádla, zanechat a když se jí až dosud nepodařilo zjednat si pro onu výdělečnou činnost jiné vlastní stanoviště, by v něm tohoto stroje mohla nadále používat. Chrániti povinnou stranu v nedotknutelnosti elektrického mandlu, kterého prokázaně nepoužívá a v dohledné době dle domyslu ani používat nemůže a který jí zatím může býti jenom objektem k novému děláním dluhů, jež neslouží ani živnosti, nýbrž pouhé osobní potřebě, odporovalo by zřejmě účelu zákona, který sloužiti má jen k hospodářsky oprávněné ochraně výdělečné schopnosti dlužníka, nesmí však býti zneužit k hospodářsky závadnému nadřování dlužníku na zřejmý úkor věřitele.

Čís. 7150.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

V tom, že manželka odpírá bydlet s manželem v naprosto nedostatečném bytě (v kuchyňce ve sklepním bytě matky manželovy), nelze spatřovati rozlukový důvod podle § 13 písm. c) zák.

(Rozh. ze dne 14. června 1927, Rv I 206/27.)

Žalobě manžela proti manželce o rozlukou manželství z důvodu § 13 písm. c) rozl. zák. o b a n i ž š í s o u d y vyhověly.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Manželství jest věcí příliš vážnou, než aby mohlo rozlučováno býti z tak nezávažné příčiny, jaká se zde uplatňuje, neboť nestalo se tu nic, proč by manželé měli manželství rušiti, nic, co by ospravedlňovalo žádanou rozlukou; uplatňovaného důvodu rozluky, jak si ho zákon myslí, tu není a může důvod ten z toho, co se skutečně stalo, býti ustrojen jen s patrným násilím. Jde o domněle zlomyslné opuštění v tom způsobu, že prý žalovaná v listopadu 1921 opustila manželovu domácnost na Vinohradech, do té doby prý společnou, a odstěhovala se ku svým rodičům na Smíchově a ani na soudní výzvu ze dne 3. dubna 1925 doručenou jí dne 18. dubna 1925, by se do 6 měsíců k němu vrátila, tak neučinila. Avšak, jak již nižší stolice bezvadně zjistily a z obsahu provedených důkazů nade vši pochybnost určitě vychází, nezaložil žalobce samostatnou domácnost, nýbrž sdílel toliko domácnost své matky, domovnice na Vinohradech, která tam má, jak sama praví, sklepní byt

o jednom pokoji a kuchyni, do kterého žalobce žalovanou po svatbě přivedl a kam také znělo potomní soudní vyzvání k návratu na jeho žádost vydané. Ale ani v této domácnosti matky neměli manželé domácnost v tom rozumu společnou, jak si to zákon představuje, a také to ani nešlo. Byloť to dle výpovědi Marie N-ové, majitelky bytu a matky žalobcovy, která to nejlépe ví a zajisté svému synu, žalobci, svou výpovědí ublížiti nechce, tak, že manželé byli odkázáni na kuchyni, kdežto v pokoji spala ona a jako podnájemníky měla W-a a jeho dvě sestry a přechodně také jeho sestřenicí, a tu od svatby v únoru 1920 do října 1921 žalovaná byla pravidelně přes noc v tom bytě, kde spali se žalobcem v kuchyni a někdy neodcházela také přes den, jinak chodila přes den ku svým rodičům na Smíchov a do šití, až v říjnu 1921 dostaly se žalovaná s tchýní do hádky k vůli dítěti, žalovaná řekla jí ošklivé slovo a tchýně jí vynadala, načež žalovaná zůstala již u svých rodičů na Smíchově, kam za ní žalobce chodil a přespával tam, což se stalo, jak svědkyně praví, asi 10krát. Dle svědkyně B-ové žalovaná od svých vdavek ve dne většinou byla doma u svých rodičů a jen někdy mezi dnem docházela s manželem do bytu »jejích rodičů«, roz. jeho rodičů, t. j. jeho matky a žalobce navštěvoval zase žalovanou v bytě jejích rodičů, a někdy byla žalovaná na noc u něho a někdy on u ní, a tak to bylo i po narození dítěte. Dle svědkyně Ř-ové, tehdejší služky u rodičů žalované, zůstal každý z manželů po svatbě v posavadním bytě, on u matky a ona u rodičů, kde on ji navštěvoval. Až když se jim narodilo dítě, šla vždy na noc do jeho bytu a ráno vracela se zase k rodičům, kde ji on navštěvoval, i když přestala už do bytu jeho matky docházeti, a teprve asi koncem roku 1924 přestal ji tam navštěvovati, když ani ona nechtěla jíti k jeho matce ani on k jejím rodičům a ona řekla, že to přecházení musí přestat, že on buď bude u ní neb u své matky. Více méně stejný obraz poskytují také výpovědi svědků ostatních, jež uváděti bylo by už zbytečno. Věc se tedy neměla nikdy tak, by v bytě žalobcovy matky byla žalovaná měla svou jedinou a tedy úplnou domácnost, a že by tedy domácnost ta byla bývala výlučnou společnou domácností obou manželů; v pravdě tato roztržštěná domácnost nebyla domácností žádnou, nýbrž vlastně každý z obou manželů měl v podstatě své »doma« i nadále tam, kde je měl před svatbou, ona u rodičů a on u matky, a jen se vzájemně v těchto domácnostech, kde měli byt, jichž pány však byli jiní, navštěvovali, zprvu snad ona více jeho, potom, když ona zůstala na dobro u rodičů, on výlučně ji. Druhá věc je, možno-li vůbec žalovanou nutiti, aby s žalobcem sdílela tuto domácnost u jeho matky ve sklepním bytě, jenž podle výpovědi majitelky, aby byl suchý, musí se dobře vytápěti, a kde se to přes těsnost bytu hemžilo podnájemníky, zejména, zda ji bylo možno nutiti, aby tam zůstala s dítětem, zda nebylo to zvláště příkazem mateřské lásky, by s dítětem bydlila v bytě jasnějším a zdravějším, nepřeplněným cizími lidmi. Žalobce nesmí mysliti, že manželka jest povinna následovati manžela do každé jakékoli místnosti, kde nelze míti žádné radosti ze života a kde jí to, zvláště když majíc dítě a vedle povinností hospodyně, tedy i povinnosti matky, odkázána jest strávití tam téměř

veškerý svůj čas, musí připadati jako ve vězení. Pravda, nouze bytová lámala i železo a posud nutí ku značnému omezování oprávněných požadavků, ale jako u všeho tak i zde jsou konečně jisté meze, a, když již nebylo samostatného bytu, zůstávalo pořád otázkou, zda nemá spíše pravdu žalovaná, když chtěla, aby on se přistěhoval k ní, než on, když chtěl, aby ona se odstěhovala k němu, a na tu otázku zajisté dlužno přisvědčiti. Prohlásila-li žalovaná v protokole ze dne 3. června 1925, že se žalobcem ve společné domácnosti žítí nechce, musí se tomu rozumět tak, že k němu nechce jíti do bytu jeho matky, k čemuž byla, jak ukázáno, oprávněna, a nesmí se tedy na tento její projev klásti důraz, vždyť přece jsou zde doklady, že chce s ním žítí, ale ne v onom bytě jeho matky; kromě hořejší výpovědi Ř-ové svědčí tomu i její dopisy, zejména dopis, v němž praví, že mu říkala »najdi byt«, ale on že odpovídal »já od matky nepůjdu«. Vskutku tak tomu jest, jak psala: žalobce je povinen naléztí byt přiměřený pro domácnost manželů s dítětem byt sebe skrovnější, jakým však není kuchyňka v sklepním bytě u jeho matky, a pak teprve může, bude-li se ona zdráhati v takovém bytě společnou domácnost s ním sdíletí, podati na ni žalobu o rozluku, načež na ni dolehne předpis zákona plnou tíhou. Že mohl snadno dostati přidělem řádný byt od bytového komisaře, dokazuje dopis jeho bez data založený ve spisech, kde se obává o byt ucházet jen pro domnělou hrozící blamáž, což však je obava planá. Řečené dopisy nejlépe objasňují, na čí straně je pravda.

Čís. 7151.

Byla-li již zavedena vnucená správa na nemovitost věnovanou podniku, nelze povolití novou samostatnou exekuci vnucenou správou téhož podniku.

(Rozh. ze dne 15. června 1927, R I 176/27.)

Soud první stolice zamítl návrh, by byla povolena exekuce vnucenou správou na podnik parostrojního pivovarství. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, v řízení pokračoval. Důvod y: Usnesením zdejšího soudu z 31. října 1926 povolil stěžovatelce proti povinnému k vydobytí vykonatelné pohledávky 1,211.560 Kč s přísl., exekuci zabavením podniku parostrojního pivovarství, který provozuje povinný v č. pop. 4 a přenechal rozhodnutí o návrhu na povolení vnucené správy tohoto podniku soudu exekučnímu. Exekuční soud zjistil, že se u něho vede vnucená správa nemovitostí, knihovně připsaných dlužníku polovicí a jeho manželce druhou polovicí, mezi kteréžto nemovitosti náležejí nemovitosti zapsané ve knihovní vložce č. 828, totiž stavební parcela č. kat. 8/1, pivovar č. pop. 4 atd. a vyzval vymáhající věřitelku, by se vyjádřila o tom, zdali snad nepřistupuje ke vnucené správě již zavedené. Tato výzva byla zbytečnou, neboť bylo věcí exekučního soudu, by nejprve slyšel účastníky ve smyslu § 331, druhý odstavec ex. ř., a rozhodl o navrhovaném povolení vnucené správy a, kdyby byla povolena, bylo by